

Un Dumnezeu "disprețuit și părăsit de oameni"

18 februarie 2005

Gili Cârstea

În dialogul inter-confesional, în mass-media, în cercurile academice și chiar în cele politice, există un interes tot mai viu pentru Dumnezeu și împărăția Lui, pentru slava Lui și pentru convertirea lumii la Hristos. Chiar și astrologii, vrăjitorii și ghicitoarele se declară slujitori ai lui Dumnezeu, vorbind în numele Lui și pretinzând descoperiri din partea Lui.

Cum se face că un Dumnezeu "disprețuit și părăsit de oameni" a ajuns să aibă o asemenea audiență astăzi, când omenirea se scufundă în adâncimile unei decadente fără precedent? Coarda religiei s-ar putea să vibreze tot mai intens în zilele noastre, dar istoria este martoră a unor perioade îndelungate de interes religios, deși centrul aceluși interes nu era Dumnezeu, ci Baal.

A fost odată o perioadă strălucită a contactelor lui Dumnezeu cu familia omenească. El Și-a întins cortul printre noi. A locuit în toată plinătatea Sa într-un Fiu al omului. Ne-a descoperit farmecul Său inegalabil. Chiar atunci, Dumnezeu a fost neînțeleș, însingurat, izolat de păcătoase neputințe omenești, interpretat greșit din rațiuni politice, sub permanenta suspiciune a credințelor populare botezate credințe fundamentale.

Chiar cei mai apropiați și devotați ucenici ai Săi s-au descoperit prinși în controversa dintre Dumnezeu și Baal, uimiți să descopere că imaginea lor din Scriptură este în conflict deschis cu acest Dumnezeu descoperit în Hristos.

Luca ne spune că Hristos, după o perioadă de timp, a hotărât să meargă la Ierusalim, în inima lucrării, iar ucenicii erau entuziasmați că Mesia este dispus, în sfârșit, să-și revendice locul în planul sfânt de a face din Ierusalim podoaba națiunilor. Fiecare se visa la dreapta noului împărat al lui Israel, administrând treburile planetare, hrănind gloatele înfometate, vindecând pe bolnavi, făcând pace între națiuni.

Într-o seară, pe drum spre Ierusalim, au dorit să poposească într-un sat al samaritenilor, dar aceștia au refuzat găzduirea grupului, din motive politico-religioase. Indignați de un asemenea gest grosolan, ucenicii-deja-miniștri-de-interne au cerut aprobare pentru o acțiune în forță contra dușmanilor lui Hristos. Nu s-au gândit la secarea fântânilor de apă; nici la distrugerea holdelor; nici la bombardarea bisericii locale sau la îmbolnăvirea

cu lepră a primarului. Pedeapsa potrivită pentru asemenea impertinență era focul lui Dumnezeu din cer, care să mistuie toată suflarea. Nu făcuse și Ilie, omul lui Dumnezeu, la fel cu cei ce se împotriveseră lui Dumnezeu în vechime? Pedeapsa propusă de ei avea acoperire biblică, era posibilă practic și ar fi atârnat greu în negocierile din Sinedriu asupra preluării puterii de către noul împărat al lui Israel. Ca să nu mai spunem de reacția de retragere imediată a legiunilor romane, îngrozite de noua armă a insurgenților creștini.

Dumnezeu în Hristos era din nou singur, neînțeles, neapreciat. El, care dorea să ofere vindecare, salvare, viață din belșug, era împins de la spate să aducă suferință, nimicire și moarte. În paranoia colectivă a familiei omenești, blândețea, umilința și servirea erau considerate a fi slăbiciune, iar furia nimicitoare turnată în capul opozanților era dreptate, justiție divină.

De ce considerau ucenicii că locuitorii aceluia sat trebuiau arși de vii? Acei oameni stăteau liniștiți la casele lor. Nu ieșiseră cu pietre împotriva lor. Nu strigau că Mesia este un impostor. Nu combăteau solia lor despre împărăția care s-a apropiat. Ei doar și-au arătat nemulțumirea că acești soli ai lui Dumnezeu merg la Ierusalim, cetatea marilor destrăbălări, iar pe ei îi neglijează, considerându-i cetățeni de rang inferior. Nu doreau să fie parte a unei asemenea mișcări populare ce favoriza pe iudei, cu totul nemeritat, în opinia lor.

Dar ucenicii se socoteau personalități importante ale momentului. Erau vocea profetică ce urma să transforme societatea. Erau oamenii destinului. Erau viitoarea putere, miniștrii din guvernul lui Dumnezeu care urma să supună omenirea. Un asemenea refuz era cu totul inacceptabil, mai ales că printre ei se afla Mesia, trimisul lui Dumnezeu.

Acesta însă nu era "gândul lui Hristos," și nu era caracterul lui Dumnezeu. Iar Isus le-a spus deschis, cu riscul să-i demoralizeze complet, că acesta este spiritul Nimicitorului. S-au retras deci în tăcere, căutând adăpost în altă parte, fără nici o vătămare sau acțiune ostilă împotriva aceluia sat. Ucenicii au văzut dragostea jertfitoare în acțiune.

Ucenicii de astăzi nu au priceput nimic din acel incident. Ei continuă să amenințe cu focul lui Dumnezeu pe locuitorii pământului, contând pe același model de interpretare a Scripturii ca și ucenicii de atunci. Se consideră viitorii judecători planetari și nu suportă să fie refuzați, deși li s-a spus că și ei sunt însuflețiți de un duh mincinos care denigrează slava lui Dumnezeu.

În timp ce ucenicii contemporani propovăduiesc mântuire sub amenințare, dumnezeul acestui veac pregătește cea mai înfiorătoare sclavie pe care a cunoscut-o vreodată omenirea, în numele securității și supraviețuirii. În numele lui Dumnezeu. Amăgită de această înșelătorie monstruoasă, omenirea va izgoni pe Dumnezeu din satul ei.

Hristos va căuta adăpost în alt sat. Fără să riposteze. Fără să acuze. Fără să incendieze. Câți dintre ucenici îl vor urma pe acest drum al lepădării de sine?